

LLIBRE DE PLAGIS

Josep Planaspachs

NOTA DEL PLAGIARI

Aquest llibre és un homenatge als poetes catalans contemporanis que hi són representats. Qualsevol mèrit atribuïble a l'autor dels plagis, per tant, és tan sols fruit dels versos, del ritme i de l'originalitat dels poetes esmentats. Imitar no és crear, encara que es faci amb la millor de les intencions. Als poetes ja morts, només puc recordar-los amb admiració i tendresa. Als que són vius, agrair la bellesa de les seves paraules i dedicar-los, amb gratitud, els versos.

PRÒLEG DEL PLAGIARI

I

Surto al carrer, empolistrat:
al mig del cap clenxa dretera,
duc un bon feix dins la cartera,
punteres d'or fent de calçat.

Compro el diari *-Probitat-*
i amb un cop d'ull del món faig quera.
Travesso el parc i miro enrere,
un sorollet m'ha desvetllat:

plors de marrec dins un cotxet
que empenta amb força un jan adret.

I el món se'n va, se'm difumina...
M'empeny la fúria de l'ahir:

jo amb falses passes faig camí
i ell és la vida que camina.

II

Jo sóc un home formal.
 Faig bon ús de la gramàtica
 i escric els versos com cal:
 amb justesa matemàtica.

Conec bé la çe trencada
 —mai no m'erro quan la incloc—
 i la *el·la gemminada*
 sempre plaço en el seu lloc.

Tiro a joia als Jocs Florals
 de can Penis i Xonac:
 rimo «vals» amb «penetrals»
 i «atzucac» amb «muriac».

De falses rimes no en vull
 —s'ha d'escriure amb perfecció—:
 rimo «curull» amb «embull»
 i «Ció» amb «*canció*».

Bon burgès, sóc un miop
 metafísic i content:
 duc sotana i faig xarop
 de gaiato a cremadent

quan la gent em diu esnob
o m'emprenya de valent.
Altrament, faig dring de Job
al combat de vida i ment.

Mai no em mudo de vestit
—tinc caràcter de lignit—;
mes, si convé, la camisa
duc de frare o de divisa.

Sóc un home molt formal.
M'agrada l'art democràtica
i com a pròcer cabdal
faig bon ús de la gramàtica.

III

Agafó el metro a *Pou Fonat*
—un peu al coll, l'altre a l'andana—,
pilots de gent, cap esclafat.
«Deixeu sortir, que duc sotana.»

Dempeus, balder, trontollejat
—¡la prenys em fita amb quina ufana!—,
em llepa el coll un nen pigat
i un munt de peus ballen sardana.

D'un cantó a l'altre em mou l'onada.
—Vaga de taxis: ¡novetat!—

Bon ciutadà, sóc al forat
amb tot de gent civilitzada.

«¡Ai, qui pogués ser el conductor
d'un tren amb folls cap a Plutó!»

IV

M'encontro un pobre que em demana un duro,
que em mira d'esma i deixa els ulls al terra.
Del moneder a la mà -sóc guerxo i suro-
trafego el duro per no fer la guerra.

M'obre la porta amb posat recol·lecte:
l'església és plena de llops i un adepte.
M'assec de pressa abans de la col·lecta
i miro entorn de l'absis i el transsepte.

Al fons de l'ull reconec el misteri
del pobre dret i del drut assegut:
tots dos som ossos del mateix mamut

en un pou fondo -buit per encanteri-
des d'on bastim castells amb sorra bruna
sense poder, ¡ai las!, tocar la lluna.

v

M'han fet bandera del que no vull ser,
dreta i esquerra em rifen el trajecte
amb què en rigor hauria d'estrafer
la pulcritud d'afecte i desafecte.

I em grato panxa, assegut a l'esquer,
mentre l'insecte maldiu -circumspecte-
i el xuclamel -amb recança, balder-
fa mullader tot maldant per respecte.

I un cop de cap rebo al cim de la testa
-me'l dóna l'urc del veí que duu cresta-.

I un cop de peu em recull l'entreuix
-me'l dóna un enze que em diu: «¡Bocafluix!»-.

I un cop de mà se'm nega, sols m'espera
un cop al cul: duc nafres per bandera.

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira...

JOAN MARAGALL

Si per atzar et trobo un dia al món
i no et conec perquè el meu ull no et mira,
si sóc entre cecs guerxos un rei borni

que vagareja pels marges de la ira,
si a la ventura vas i un dia em veus,
no em facis cas si et veig i no et conec.

¿Podria fer-me sentit i penyora,
ser alhora blau i groc i tot color
com l'arc que signa, al cel, viva presència?
¿Podria fer-me i ser-me a mi mateix
com riu el pa o en sorra mor el peix?

¿Vana innocència la del reu que amb pena
vaga i amb ràbia escup l'afany, la glòria!
I jo no entenc el món que a tots aombra,
no comprenc el destí de llum i d'ombra
que fa que el viure sigui trista història,
recurs de la memòria i trajectòria
cap al no-res, cap al tot, la penombra.
Hi ha qui al cel viu obert, i ple de joia
canta el raïm i l'oliva i la flàvia.
Hi ha d'altres que, com jo, fan la tramoia
amb què s'esmuny l'home nu dins la gàbia.

Tanmateix, ¿té potser tanta importància
ser bon jan, criminal, poeta, frare,
parar la galta o sentir repugnància,
viure amb recel, predicar intolerància,
escopir al vent o rebre el vent de cara?
M'han dit que sóc un home, i potser ho crec.
Sospito del brillant en brut, del sabre,
i fins i tot dubtaré del llampec
fins que el tro, a l'arrel, esbotzi l'arbre.
M'han fet així el cel i les estrelles
—home que al solc treballa la brutícia—,
m'ha fet així tant de cloure parpelles,
tant de rebre batzacs, tantes estelles
patides al llindar de la carícia.
I el sofriment al cos, sempre voler
ser més i més, com l'aire tenir fe,
pujar l'escala i saber que al final
algú hi haurà, assegut al llindar.
I si he de viure amb el turment al llot
fins aquell dia en què es badi la gàbia,
lliga'm les mans, del cos treu-me la ràbia,
dóna'm la sort de veure't, tu que ets tot.
Que per atzar et trobi al darrer mot.

Baixàvem, ulls tancats, per la impossible escala...

J.V.Foix

Arribats al port franc, allí on mai no traspassen
les tempestats, ni el sobtat fre de l'aire
imposa penitència a dides penedides,
allí on les gorges fondes són sadolles
i el blat impenitent rep el tribut del jull,
allí al port franc, arribats a deshora,
veuràs, amic, l'afrau de llavors intestines,
el gemec dels lliberts que lluiten fent tentines,
i riuràs, benvolent, quan la meva mà amiga
et desi sota els núvols que les bruixes pentinen.

Veuràs el món com un tot imperfecte,
com escumen i bramen les ones de la mar,
com serpentegen els rius a les valls,
com s'estenen els corbs damunt les eres blanques
i com vells terratrèmols retornen a ciutat.
I ho veuràs tot amb un somriure, complagut,
sense entendre les pluges augurals
amb què antics mestres et feien patir,
ni els sacrificis ofrenats a tombes
als vessants de la por, als límits de les ombres.

Dalt de tot de l'estatge, t'abrigaré les mans
amb la pelfa dels astres; plens de veus bessones,
quan la no-nit amari el dia absent,
passejarem per avingudes blanques.
Pararem justa taula sota espais
cobertats per celísties i clarors infactibles.
Després, a l'hora de la sesta, sota l'om,
reposaràs la teva mà abrigada
damunt del bri de vida del meu front.
I tot el somni et besarà les galtes.

Si despertessis, la llum del meu rostre
et mataria l'ull i et fondria el cervell,
tota una ira enclotada pels segles i pel vent
t'encegaria ment i pensament,
car sóc cruel amb qui gosa mirar-me,
difonc mentides blanques per pobles i per cases.
No tinc por de la por; tampoc no temo
el silenci de dol que el món encensa.
Però tu dorms, tu dorms... I m'embriaga el vent
que em retorna l'alè de la teva veu meva.

Vas deixar aquella vall amb tots els panys
encara a mig obrir... I dormen, els calaixos,
i els baguls i les capsos, i també aquella nina
que amb ulls plorosos, grisos, et fitava.
Vas deixar el precipici buit de sons
i de paraules: pallards, amb un pam
de nas, i sorra al clatell dels vellards.
Tu travessares l'erm i jo vaig rebre't, viu
encara, sense història, maldestre en el combat,
però vital, ferreny, sangonent com el marbre.

I arribares al port on no hi ha mots
ni renoms, on l'espai no es mesura ni es veu
perquè és vida morent, mida perplexa,
arribares a l'alba d'una llum
sense llum, d'una nit sense dia ni rostre,
arribares al sot del revés de la història.
Desperta, amic, desperta...: vull besar-te les dents,
satisfer el teu desig, sadollar-te la por.
Esbrinats els oficis, tant se val
ser el botxí o el covard, rap o carnussa.

No hi ha port franc ni mort, ni el que s'obre i es
tanca,
no hi ha mal port, amic: tan sols el port que dura.

Res no és mesquí...

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

Tot guany no val
el que s'hi esmerça o mor,
ni paga pena viure per morir,
per tenir son dormir,
que el fil de vida es trenca
un dia qualsevol
encara que l'onada encalci el temps al vol.

Tot guany no val.
El temps és com verí que dia rere dia
amalgama quimera i destral,
el somni amb la certesa, el net i el brut: mirall.
Cap cosa és primavera,
tota cosa és barreig d'enclusa i mall.

Tot guany no val,
i si amb sal segellaren
dues cel·les, al somni glacial de la ira,
si la cambra es feria i glatia l'estatge,
res no val la sement si als dos cossos hi glaça.
I si el fill és l'onada,
res no explica les llàgrimes
que li vessen pel pit a la mare.

Tot guany no val
la contesa del temps o l'embat de l'onada:
cordam amunt o avall
rere un fil en ve un altre,
i al fons de cada cosa reverbera un mirall.

Avia per telèfon una rialla trista...

PERE QUART

Engega per la xarxa un mot-aranya, aval
de semental.

En diuen dada, els companys: jo, parany.
¿Heu ben tancat el pany?

¿Per fer el món nou un ret dónes de tast,
Guillemet, tan nefast?

Tornava el vers, xerric-xerrac,
pel buit de l'*inter-ret* fet un parrac.

Dolç Àngel de la Mort, si has de venir, més val...

MÀRIUS TORRES

Aire trist de la vida, ara que estic ja mort
i ben colgat,
encara vull, potser, que em visitis de nit
i que em besis les urpes amb què vares nodrir-me
quan vaig néixer al fossar.

Del que he viscut, del llot arrossegat per l'ombra,
ja ho saps tu tot.
Pel que he maldat, de l'ànsia per les arrels mogudes,
del bategar sobtat amb què el cos es desfulla,
tu en saps més que jo.

Fins i tot de l'esclau que riu, nu dins la gàbia,
n'ets tu l'amo i senyor, la veu.
Viure al vol deu ser trist, com l'ocell sent el cel
i no sap quan caurà, pel caçador sorprès,
batre d'ales mortes.

I aquest passat vespral tan ple de marbre i calç...
Mort estic bé, no cal justificar-ho.
Més que viure amb l'atzar, somio amb la quimera
perquè vegis com jo et nodriria.

I l'aire trist t'encerclarà el rostre, les
galtes...
Et dic, vida, que estic més viu que tu.

L'aigua rissa un aire fi...

BARTOMEU ROSSELLÓ-PÒRCEL

Riu la rosa mentre el pi
vessa agulles damunt l'aigua:
l'agulla porta un verí
i el somriure és l'ou que balla.

Al bosc arriba el matí,
fressegen roures i arbredes,
el temps desfà el seu camí
i la rosa el pi tempteja.

El pi, roig faune emprenyat,
la vestal acaricia;
la rosa es punxa amb l'agulla
i el signe mor, ple de vida:

el brètol *esnifa* coca,
la molt bleda té la sida.

Et diré sempre la veritat.

SALVADOR ESPRIU

De vegades m'agrada mentir.
Dir blanc per negre i parlar de la mort
com si tan sols fos un mot sense vida,
i amb renegats i blasfems
fer camí per la via
d'un atzar malvolent.
I si això faig, si així em malverso i m'esgratinyo
amb el temps, amb l'espai, amb el tot,
és perquè em mou la solitud que tu
has paredat al meu voltant,
paraula.
¿Sents la pluja com cau?
Ni tu ni jo no podem transmutar
el plom en or, en gel el curs dels astres:
som la venjança d'un mag bastard,
d'una quimera.
Però no et rets a l'evidència de la llum
i tornes, exacta, cap a mi;
m'has despullat la pell, l'entranya
i potser el costellam,
i n'has fet un brou horrífic, fètid,
un nom -la mort-
que no existeix, que per viure
em mata.

M'allunyava de tot, amics...

JOAN TEIXIDOR

M'acosto a tot el que respira;
crido en silenci, però el crit se'm fon:
sóc un mort que camina
i, pel que sembla, la veu dels nonats
triga molt a arribar a l'orella dels sords
quan la tarda vespreja. Crido
-amb plor sagnant-me pels llavis-
i faig la guerra al silenci
amb els crits que esmicoleu.
I l'eco em torna buit, sense ressò.
«No calleu mentre passo,
no calleu mentre parlo: sóc reu confés,
reganyo el nínxol pel melic del cor.»

Una dona asseguda en el pedrís...

JOAN VINYOLI

El nét mira i remira el roure mort.
¿Potser l'esglai li fereix la tendresa
de tants records impunes,
o és potser un bri de vida que amb recança
es mor?

Sols resta l'antigor
per fer de testimoni de descàrrec,
l'avial testament d'ombres volgudes.

I la destral desfà versos i fulles
amb ràbia urgent. I s'ha badat la tarda
amb els crits d'una feble saba amarga
que ara plora i traspua.

I tots moriran
sota de l'heura mansa, quan la soca
xucli l'arrel. I en el lapse d'espais
que configuren ordre i contraordre,
el roure mor, pensiu, dempeus.

Mentre un bri de temps passa: aquella era l'arrel
de la vida indultada.

Ronyons / Cor

JOAN BROSSA

Calor
Esclaus
Croada
Dues roses
Remences
Segadors
Malcontents
Matiners
Setembre
Octubre
Primera
Civilitat
Segona
Fredor

Calor

Fredor

I l'home com a fulcre de la història

Cruixi la tarda. El temps se'ls ennuegui.

GABRIEL FERRATER

Així us ho dic: la pluja és mala cosa.
Sol al carrer, miro enlaire i no veig
res tret del tic-tac-tic d'un plugim sobri,
silenciós talment la neu quan cau
als cims ventosos. -Dorm, la ciutat grisa,
i el no-res no desperta cap nounat.-

L'atzar, la sorra... Se m'emporta el vent
i em dutxa l'aire i dormo també jo,
dormo al silenci ran del mur batent,
els ulls oberts com l'òliba.

Així us ho explico:

viuen, els mots, una dansa al cervell
i encalcinen els fills,

només paraules,

un blanc de calç que es rememora.

Part

de rengles, de fils condonats per ments
malaltisses, estances inaudites
als universos fàcils de l'atzar.
Mentre cau, el plugim, i engendra monstres...
Retorna a l'úter, vers, que t'és el cau
de blanca sorra. -Lluita en va la pluja.-

Dama d'anit, no voldria enutjar-vos...

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Mirall d'avui, no voldria enganyar-te
si et dic que em veig com doble, rere teu,
retrat o imatge, tant se val, com lassa
còrpora d'ham penjant, trist cascavell.
Un truc a l'entreuix em va fer veure
l'onada del present, la meva vida
arrossegant un cos cepat, qui sap
si brut: no ho sé, no tinc records al bec.
La vida, la duc com si fos d'un altre.
Em ve de sobte quan regiro el llit
i trobo antics vestigis de primats
adorant sols. De dia m'obre portes
—restaurants i cinemes, bars i estadis—,
em penja al coll i la remolco a pler.
Solem no dir-nos res: molestarien
al món, potser, tantes xerroles vanes.
Retrat d'avui que, bell, mirallejaves
ahir quan la imatge tornava, excelsa,
del cos adolescent, sense recança,
omplint el món com si fos només teu.
La meva cursa té sons de naufragi:
enmig del mar van separar-se cos
i vida... I ara, desmenjat, lasciu,
duc l'equipatge al bast sense cap brida.
Còrpora lassa, arrossego la vida
com l'ham que menja, immòbil, tan sols l'aire
que penja al vent. Som u i som dos: jo i ella,
talment indestriable acoblament.

S'estimaren; saberen...

JOSEP M. LLOMPART

Eren dos i volien
ser joves per sempre, sentir l'ardit
combat de vida arrelar-se a la roca,
penetrar-se com l'aigua s'escalaixa
a frec d'ona.

Es veien
al cinema del barri o ran del llac,
sota els oms que somreien.
Només dos homes,
amics i prou, la gent pensava en veure'ls
riure, caminar d'esma.
Aquella nit, ell li va fer un regal
i, després de punxar-se, es van unir
llavor i llavor, com mai abans: sarments
i ceps brotaren de l'acost perfecte.

Antecedents personals: blennorràgia,
sífilis, sida, herpes i hepatitis.
Les bodes, d'amagat. No tenen fills.
La gent se'ls mira com si fossin cucs.

Tornen a casa a mig matí. Fa fred.
A l'hospital han pres la metadona
i els han punxat remeis molt cars, novíssims.
Ara perden aquella cruel basca
i lassos, devorats, se'n van al llit.
Saben que es moren, que són reus confessos.
I es miren l'un a l'altre, dues fulles
morents, enterques, a punt de caure.

I que és bo d'anar sol i desvagat...

SEGIMON SERRALLONGA

I com m'agrada estar sol i badar,
i rebre el vent de cara,

d'un tret engegar tots els llibres
a la foguera
d'inquisidors pardals,
cervellet brut, magatzem d'animals.

I també rebre el foc dels vius, cremar-me
només amb mots vivents i no amb paraules d'òlibes
vesprals, engabiades al sofrent
breviari actual d'hores vestals.

I com m'agrada no ofegar-me
en un got d'aigua, i ser-me ús i abús,
camí i reflex d'un jo perplex, el nu
que enterra el cap sota la ploma: estruç.

Neix el desig entre el desig i el llavi...

SALVADOR OLIVA

És fàcil fer l'avui reblint l'ahir.
No pensis el demà que em jutjarà.
Per fer-me et necessito.
No cal que et moris gaire:
escriu-me, neix, gaudeix i justifica'm.

Aquest poema és...

PERE GIMFERRER

Aquest indret no és
lloc d'antologies -no inclou
impertinències-
ni vull dels consells
fer-ne abús.
Com que sóc mag rabiüt,
visc de l'aire.
Només cal mantenir un xic de ritme,
endinsar-s'hi com si fos
mirall, el vers fosc.
Nu, enlairat dins la gàbia,
viure és força senzill.

Rera la nuca del televisor...

ENRIC CASASSAS

Sufragi universal hi ha a la xarxa:
rere el bit i el compacte viu el ret
el dia del combat del vi amb la llet.
Ja podem dir: «Humanitat, en marxa

cap a la màquina que mai s'escarxa.
Al foc els llibres i el darrer decret,
a cremadent barreu el pas al tret
que la natura engega en contramarxa.

L'ordinador engegueu, i que la dada
foradi espais, petonegeu l'onatge
dels fills del bit i el buit, la fillolada

mansoia i trista que presta homenatge
als cimals de la ciència: fumarada
culana quan culeja el carruatge...»

Mentre diu l'equipatge:
«Però, ¿on és, carall, la font primera?»
«Està aparcant: ara fa marxa enrere.»

Drap de la pols, escombra, espolsadors...

MARIA MERCÈ MARÇAL

Cafè al matí, l'ordinador portàtil,
pinta, condó, diari, greix, travessa,
clenxa a la calba, secretària druda,
i feina al tors, esquella, esquís i baca.

I l'odi, mandra arreu arreu del mapa,
menjar d'un tast, antiàcids, la sesta,
murri amb dos ous ferrats als pits de marbre.

Mor el capat al camp clos de l'eixample.

Mudat de blanc, penetro amb pas d'atleta...

CARLES TORNER

Prenyat de dol i amb grisa veu mofeta,
m'enfonso església endins. M'assec, curull
d'orgull, a prop d'un pobre i d'un cop d'ull
em firo el món amb vidres d'opereta.

Amb posat calm m'apropro a l'estafeta,
marco el compàs del noi amb coca al nas,
sento la noia amb sexe d'escarràs
i el trist cantar del bípede a la meta.

El capellà entafora el blanc pandero
dins goles negres amb becs matafrares
que mengen pans com qui veu el torero
amb la muleta, el brau, fer-ne un llibert.

Cuitat, m'allunyo de correus: les cares
dels segells són dianes al desert.

Un bosc antic o els abismes del mar...

MARGALIDA PONS

El temps present o el batec de la nit
han sacsejat l'empremta
fustera del bagul, aquesta inhàbil
fe somorta dins capsa de Pandora.
Després, bagul i capsa davallaren al pou,
al fondal on llua,
llampat, l'infern.

I, trista, la fe dorm,
i potser espera
un miracle talment meravellós:
el dia que, de jorn, s'obri la capsa
dels mots que tornen de l'avern, fidels.

EPÍLEG DEL PLAGIARI

VI

Entro en la dutxa i l'aigua m'espavila;
un mar rabent -com pluja d'artifici-
em lliga el cap, el coll, el pit i enfila,
comes avall, el tors fins l'orifici.

Pel davant l'aigua m'obre la pupil·la;
pel darrere el raig d'or fa el seu ofici:
arriba a l'ham penjant -cuc de goril·la-
i enlaira l'eina amb sang per fer fornici.

Però a l'entorn només hi veig rajola,
el sostre brut i un baf pudent que cega:
la solitud del naufrag a garjola.

¡Quin noble invent!, rumio amb mà tacada
mentre aigua i llet -el xuclador gemega-
clavegueres avall peten xerrada.

VII

Com raig de llum faig or de la tempesta,
gemec suau em trenca i m'esbocina:
sóc com l'esclau que en l'oci i en la gesta
té per costum escórrer la rutina.

I així el bum-bum, a la cambra xalesta,
és com la nau que a ignotes terres fina:
no hi cap palau ni cau ni reconquesta
dins l'emalum que el blau trau assassina.

Un prim clau brau -allargassat, content-
i la ferum que impregna la sortida,
i l'astronau que embeina l'instrument:
núvols de fum, de llet i de mentida.

¡Ai, bell gripau, t'emboira, el magalló,
quan de besllum t'adones del flascó!

VIII

Quan com brau fer fiu l'investida,
em girà espatlla, al passadís,
ahir a la nit la meva dida,
la de les bodes i el pastís.

De matinada i parricida,
encalço mosses, cremadís.
Sota el portal la rossa em crida
i m'exigeix soldada i pis.

Un cop fet tracte estic content
-jo tinc forat, ella païda-,
mes m'hi repenso de seguida:
anar de putes no és prudent...

Vull ser moral -;m'hi va la vida:
purgacions, sífilis, sida...!-.
Això de viure és un turment...

Planto la noia en un moment
i torno a casa, on dorm la frau
que no s'adona que té trauc.

IX

Em moro i moro a pler: no tinc cap malaltia
tret de l'ànsia de viure i veure com la vida
davalla amb tos i ofec cap al sot -¡trista orgia!-
on pus i carn i sèu malfamen la bastida.

A cal metge faig vot, a cal metge faig via,
l'estossec m'ha privat altaveu i engolida.
Em fa dir «trenta-tres» i jo dic «harmonia»,
tus un món que no és meu, el meu és fratricida.

Per la vida vaguejo, del neguit faig despit
i la vida m'ofega més que el bony de freixures.

No vull nafres obertes ni tampoc folradures
-el metge mira, grises, les sis taques del pit-.

No vull sang ni prohoms, no vull flors ni diploma
-els metges, de la mort, en diuen carcinoma-.

x

Després de tants sonets escrits amb ànsia
de fer del mort podrit i corcadura,
he pres l'avés de veure consonància
en vida i temps: ¡atots a l'aventura!

Cavaller de paraula i militància
-informe l'ham, deforme l'estructura-,
m'ha pres verí -giravolt de la infància-
fent crim de lesa llengua de cultura.

He anat pels fils, provant la curvatura
d'espais florals i regnes de baixura.
I ara em fa por que l'ésser i la ignorància
travessin l'erm d'un cervell amb malura.

Fet i fet, res no té tanta importància:
tot això és tan sols literatura.

Barcelona

1-I / 27-XII-1995

PROCEDÈNCIA DELS PLAGIS

- ANDRÉS ESTELLÉS, VICENT. «Dama d'anit, no voldria enutjar-vos...» *La nit*. València: Ed. Torre, 1956. També: *Recomane tenebres. Obra completa 1*. València: Eliseu Climent, 1972.
- BROSSA, JOAN. «Home (Ronyons / Cor)». *Poesia rasa. Tria de llibres (1943-1959)*. Esplugues de Llobregat: Ariel, 1970. També: *Poesia rasa I (1950-1955)*. Barcelona: Ed. 62, 1990.
- CASASSAS, ENRIC. «Ja no s'està segur ni a la presó (Rera la nuca del televisor...)» *No hi érem*. Barcelona: Empúries, 1993.
- ESPRIU, SALVADOR. «Amb música ho escoltaries potser millor (Et diré sempre la veritat.)» *El caminant i el mur*. Barcelona: Proa, 1954. També: *Poesia (Obres completes, I)*. Barcelona: Ed. 62, 1968.
- FERRATER, GABRIEL. «Fill (Cruixi la tarda. El temps se'ls ennuegui.)» *Teoria dels cossos*. Barcelona, 1966. També: *Les dones i els dies*. Barcelona: Ed. 62, 1968.
- FOIX, J.V. «Tots hi serem al Port amb la desconeguda (Baixàvem, ulls tancats, per la impossible escala...)» *Obres completes, I (Poesia)*. Barcelona: Ed. 62, 1974.
- GIMFERRER, PERE. «Paranys, II (Aquest poema és...)» *Els miralls*. Barcelona: Ed. 62, 1970. També: *Mirall, espai, aparicions. Poesia 1970-1980*. Barcelona: Ed. 62, 1981.
- LLOMPART, JOSEP M. «S'estimaren, saberen...» *Poemes de Mondragó*. Ciutat de Mallorca: Moll, 1961. També: *Obra poètica*. Barcelona: Llibres del Mall, 1983.

- MARAGALL, JOAN. «Cant espiritual (Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira...)» *Seqüències. Poesies*. Barcelona: L'Avenç, 1911. També: *Obres completes*. Barcelona: Selecta, 1981.
- MARÇAL, MARIA MERCÈ. «Drap de la pols, escombra, espolsadors...» *Cau de llunes*. Barcelona: Proa, 1977. També: *Llengua abolida (1973-1988)*. València: Eliseu Climent, 1989.
- OLIVA, SALVADOR. «Una petita ars poètica (Neix el desig entre el desig i el llavi...)» *Marees del desig*. Barcelona: Pòrtic, 1975.
- PERE QUART. «Avia per telèfon una rialla trista...» *Les decapitacions*. Sabadell: Ed. Contraban, 1934. També: *Obra poètica*. Barcelona: Proa, 1975.
- PONS, MARGALIDA. «El tresor (Un bosc antic o els abismes del mar...)» *Les aus*. Barcelona: Ed. 62, 1988.
- ROSSELLÓ-PÒRCEL, BARTOMEU. «Leda (L'aigua rissa un aire fi...)» *Quadern de sonets*. Barcelona: Nagsa, 1934. També: *Obra poètica*. Ciutat de Mallorca: Moll, 1976.
- SALVAT-PAPASSEIT, JOAN. «Res no és mesquí...» *L'Irradiador del port i les gavines [Poemes d'Avantguarda]*. Barcelona, [1921]. També: *Poesies completes*. Barcelona: Ariel, 1983.
- SERRALLONGA, SEGIMON. «Eixarm de les bones lectures (I que és bo d'anar sol i desvagat...)» *Eixarms*. Barcelona: Lumen, 1974. També: *Poemes 1950-1975*. Barcelona: Ed. Crítica, 1979.

- TEIXIDOR, JOAN. «La víctima (M'allunyava de tot, amics...)» *El príncep*. Barcelona, 1954. També: *El príncep*. Barcelona: Columna, 1985.
- TORNER, CARLES. «Ja content (Mudat de blanc, penetro amb pas d'atleta...)» *Als límits de la sal*. Barcelona: Proa, 1985.
- TORRES, MÀRIUS. «Dolç Àngel de la Mort, si has de venir, més val...» *Poesies*. Coyoacán (Mèxic): Quaderns de l'Exili, 1947. També: *Poesies i altres escrits*. Barcelona: Ed. 62, 1993.
- VINYOLI, JOAN. «Les aigües aturades (Una dona asseguda en el pedrís...)» *El callat*. Barcelona, 1956. També: *Poesia completa, 1939-1975*. Barcelona: Ariel, 1975.

LLIBRE DE PLAGIS

Nota del plagiari

Pròleg del plagiari

- I «Surto al carrer, empolistrat...»
- II «Jo sóc un home formal.»
- III «Agafo el metro a *Pou Fonat*...»
- IV «M'encentro un pobre que em demana un duro...»
- V «M'han fet bandera del que no vull ser...»

Els plagis

- «Si per atzar et trobo un dia al món...»
- «Arribats al port franc, allí on mai no traspassen...»
- «Tot guany no val...»
- «Engega per la xarxa un mot-aranya, aval...»
- «Aire trist de la vida, ara que estic ja mort...»
- «Riu la rosa mentre el pi...»
- «De vegades m'agrada mentir.»
- «M'acosto a tot el que respira...»
- «El nét mira i remira el roure mort.»
- «Calor...»
- «Així us ho dic: la pluja és mala cosa.»
- «Mirall d'avui, no voldria enganyar-te...»
- «Eren dos i volien...»
- «I com m'agrada estar sol i badar...»
- «És fàcil fer l'avui reblint l'ahir...»
- «Aquest indret no és...»
- «Sufragi universal hi ha a la xarxa...»
- «Cafè al matí, l'ordinador portàtil...»
- «Prenyat de dol i amb grisa veu mofeta...»
- «El temps present o el batec de la nit...»

Epíleg del plagiari

- VI «Entro en la dutxa i l'aigua m'espavila...»
- VII «Com raig de llum faig or de la tempesta...»
- VIII «Quan com brau fer fiu l'investida...»
- IX «Em moro i moro a pler: no tinc cap malaltia...»
- X «Després de tants sonets escrits amb ànsia...»

Procedència dels plagis
